

de-a latul sorții

Dorina Neculce

dar sunt atât de departe
asemenea pământului crăpat
m-au și învățat să nu mint să nu fur să nu ucid să
nu jinduiesc și încerc să mă înalț desculț
dezrobit eliberându-mă din pietre
ating doar valul nestăvilită unduire
pe un portativ dezacordat
a nopții umbră îmi lasă murmurul stins
peste obraz și strig hai lasă hai repede dar hai
nu mă mai suportă nici pietrele
nu mai au limbă fruntea să mi-o înalțe
să-mi tulbure sufletul
nimic din ce nu este al meu
a sinelui țărână mă astupă
mă astupă cu mâinile cusute
pe burtă și stau așa lipit de tălpile voastre
de parcă nu aș mai avea putere
să mă reclădesc de parcă
m-a-nghițit pământul haide hai inimă colindă
cu buzele de foc urzind în peșteră izvorul
va curge smirnă din plămădeala voastră
clișeu madam va zice un
hermeneut umflându-și penele
pe dinăuntru abia mă mai suport
și bântui zările albite ca o nălucă dezlipită
din burta fluturelui nopții/ îmi fac
din stelele căzute un pat
de-a latul sorții